

Vrijwilligersproject Dawda Stichting Gambia

Nieuwsbrief 15, mei 2014.

Voorwoord.

De actualiteit, de waan van de dag:

Gisteravond hebben we een uitzending van Pauw en Witteman gezien. Er werd een filmpje vertoond van een gezonken boot in de Middellandse zee voor de Italiaanse kust. Het dek was bezaaid met lichamen.

Op de laatste dag van ons verblijf in Gambia hebben we nog even tijd om onze traditie, een verse fruitdrink bij de jusbar van David, in ere te houden. David, een lange magere Gambiaan, heeft op het strand bij Senegambia een kleine houten overkapte tafel van 50 bij 50 cm, Davids Jusbar. Hij is overigens niet de enige, het snel afbrokkelende strand is de werkplek van veel van Davids collega's. We hebben hem in 2007 voor het eerst ontmoet en drinken sindsdien jaarlijks een overheerlijke verse vruchtensap bij hem. Het is bijzonder om te zien hoe hij de papaja's, bananen, mango's en andere vruchten, alleen met vork, mes en kom omtovert tot een perfect smakend geheel. Genietend van het sap komt het gesprek op de belabberde situatie van David en zijn collega's. Het toeristenseizoen is slecht geweest en loopt ten einde. Sinds vorige week heeft hij nog helemaal niets verdiend en het seizoen begint pas weer eind oktober.

Voor een groot glas vraagt hij 75 dalashi, ongeveer 1,40 euro. De noodzakelijke vergunning voor de "bar" kost 2.400 dalashi per jaar. Hij huurt samen met 5 vrienden een huisje, waarvoor hij 1.100 dalashi per maand moet betalen, wat hem al 7 maanden niet meer is gelukt. De eigenaresse laat hem nog met rust.

De laatste tijd wordt het steeds moeilijker om geld voor alleen maar rijst bij elkaar te sprokkelen. David heeft een goede opleiding maar kan geen ander werk vinden. Al snel gaat het gesprek over het vertrekken naar Libië, om vanuit daar de oversteek te maken naar het beruchte Italiaanse eiland Lampedusa.

Dit is volgens David en zijn vrienden de poort naar rijke Europa. We vertellen hem over de gevaren en de moeilijke tijden in Europa en over het immigratie beleid. Hij heeft hier een andere mening over. Iets verderop loopt een forse Gambiaan met dure kleding aan. Hij blijkt een geslaagde overtocht naar Europa te hebben gemaakt en is in Zweden terecht gekomen, waar hij het "gemaakt" heeft. Hij gaat nu jaarlijks op vakantie naar Gambia.

Het schrille contrast tussen deze werelden verklaart waarom jaarlijks vele duizenden Afrikanen de overtocht naar Italië wagen. Het zijn geen gelukszoekers, maar mensen die hun huidige situatie proberen te ontvluchten, honger, uitzichtloosheid en armoede versus het onbekende.

We stoppen hem wat extra's toe en lopen terug over het strand, langs de 10 tallen jusbars, met mogelijk net zoveel verkopers met dromen over een toekomst, welke niet slechter kan zijn dan het heden.

De oplossing voor dit probleem ligt niet in Europa maar in Afrika zelf door de mensen daar een toekomst te bieden. Dit is ook juist onze doelstelling. Geef de mensen daar alle noodzakelijke basisbehoeften, zoals water, voedsel, onderwijs en een goede medische zorg en help hen met het bouwen van een toekomst. Wij proberen dit op klein schaal te doen, een druppel op een gloeiende plaat. Maar ook veel druppels kunnen de gloeiende plaat afkoelen. Naast deze basisbehoefte moeten de mensen in staat worden gesteld om te bouwen aan zelfredzaamheid, om voor een eigen toekomst te zorgen. Het is belangrijk om dit perspectief te bieden aan de jeugd van Afrika.

Onze ECO gedachte, Empowerment, Capacity Building en Ownership helpt hen hierbij. Geloof en vertrouwen in eigen kunnen groeit en hiermee ook het streven naar een onafhankelijke toekomst, los van ondersteuning en medelijden.

Over Afrika moet je je mening even voor je houden zonder kennis van zaken!

Onze reis:

Het is woensdag 23 april, de wekker loopt vroeg af. Na 2 1/2 uur rijden zijn we, Eric, Mariëtte en René, op het vliegveld in Brussel. Het is nog rustig bij de incheckbalie. Er zijn 2 rijen, 1 voor een vlucht naar Kinshasa, Kenia en onze rij voor Banjul, Gambia, met een tussenstop in Dakar Senegal. De Afrikaanse passagiers zijn hun traditionele bonte kleding trouw gebleven en geven het geheel iets vrolijks. Ze nemen van alles mee naar huis, van muziekinstrumenten tot complete grote tv's. Na 5 uur vliegen is Dakar in zicht. Het vliegveld ligt in de stad. Tijdens de landing kun je bijna bij de mensen naar binnen kijken. Het vliegtuig wordt bijgetankt en er stappen nog wat passagiers in, allemaal Senegalezen. Ze zijn te herkennen aan hun mooie diep zwarte huidkleur met een blauwachtige glans.

Nog even en we zijn in Gambia, Banjul Airport. Na het uitchecken gaan we met de taxi naar ons hotel. We hebben een druk programma. Het wordt een bijzondere reis. Vrijdagavond moeten we weer op het vliegveld zijn. De eerste groep sponsoren komt naar ons project om mee te helpen en te ervaren wat het project inhoudt. We verheugen ons dat zij komen om zo zelf te ervaren waarop ons enthousiasme en onze verhalen gebaseerd zijn. Dit geldt ook voor de mensen in ons dorp Somita.

Het doel van deze reis is de oplevering van de markthal. Eind januari is men begonnen met de bouw zoals uitvoerig staat beschreven in onze vorige nieuwsbrief nummer 14. Er is hard gewerkt om de hal welke meer dan 600 m2 groot is, op tijd af te hebben. We hebben de eerste foto's gezien van de bouwactiviteiten en onder de bezielende leiding van Omar heeft men veel werk verricht.

Donderdagochtend vertrekken we naar Somita. Omar heeft ons verteld dat we verrast zullen zijn als we de markthal zien. Bij aankomst in Somita rijden we direct door naar de markthal. Deze ziet er geweldig uit. Er wordt nog hard gewerkt om de hal voor de grote opening van a.s. woensdag klaar te hebben. Het bouwwerk is 25 bij 25 meter, heeft aan de zijkanten 18 winkelruimtes en in het midden een grote overdekte hal met 60 markttafels. Het geheel is in 2 ½ maand gebouwd, allemaal met de hand, zonder gereedschap.

Zelfs de stenen, 18.000 blocks, zijn ter plekke gemaakt. Beton- en cementmolens zijn onbekend, de specie wordt op de ouderwetse manier gemaakt, zand, cement, stenen met water en dan eindeloos omscheppen. Dit alles is erg zwaar werk, zeker in een temperatuur van meer dan 35 graden C. Iedereen is terecht trots op het resultaat. De hal ligt aan de grote doorgaande weg en biedt veel bekijks van passanten die zich afvragen hoe het mogelijk is, dat dit bouwwerk in zo'n korte tijd is gerealiseerd. De bouwploeg van Omar verdient complimenten.

We worden begroet door onze vrienden. Iedereen is vol lof over de hal. We starten direct met een overleg met afgevaardigden van het dorp, de Chief, de Alkajo, de vertegenwoordiger van de vrouwen, van de mannen en het VDC, het Village Development Comité. De markthal wordt het centrum van het dorp. Eindelijk heeft men een centrale plaats waar voedsel veilig kan worden verhandeld. Er is zoveel vraag naar verkoopplaatsen dat er nu al een tekort is. Er is zelfs vraag van andere dorpen om gebruik te mogen maken van de hal. De verwachting is dat door de hal de bedrijvigheid in het dorp fors zal toenemen. Later zal blijken dat dit ook gevolg heeft voor de Micro Kredieten bank. De vraag naar kredieten stijgt omdat men wil investeren voor activiteiten in de hal. Meer krediet verstrekken betekent dat er meer rente inkomsten zijn. De rente wordt gestort in het Study Funds. De hal is belangrijk voor het dorp om het vliegwiel voor zelfredzaamheid in beweging te houden.

Na het welkom gaan we naar de clinic. We zijn al 7 jaar bezig om een goede bezetting te krijgen, wat tot begin van dit jaar niet lukte. Nu we een inkomensgarantie hebben afgegeven voor een van de Nurses (= mannelijke verpleegkundige) bestaat de staf sinds begin februari van dit jaar uit 4 personen. Voorheen was er soms maar 1 of zelfs geen verpleegkundige bezetting. De clinic heeft geen dokter.

In april zijn er 783 patiënten behandeld en zijn er maar liefst 33 baby's geboren. Steeds meer mensen weten de weg te vinden naar de clinic, zelfs vanuit de kust reist men vaak meer dan 1 uur met de Bushtaxi naar Somita om naar de clinic te gaan. 90% van de patiënten zijn kinderen. Voor kinderen onder de 6 jaar hoeft niets betaald te worden, kinderen van 6 tot 11 jaar betalen Dalashi 15, € 0,25. Vanaf 12 jaar wordt € 0,45 betaald. De meeste patiënten bezoeken de clinic voor malaria, diarree, huidziekten, ontstekingen en snijwonden. Vanaf juni tot oktober is malaria de meest voorkomende ziekte. Het grote probleem is en blijft het gebrek aan medicijnen. Dit probleem wordt later door de staf van de clinic ook besproken in aanwezigheid van onze sponsors. Een van hen heeft mogelijke ingangen bij farmacie bedrijven. Wie weet wat dit kan opleveren.

Een belangrijk probleem in Somita is het voedsel. Er is nog steeds een tekort en men eet veel te eenzijdig. Om de voedselvoorziening op een hoger peil te brengen is het van belang dat de 5HA grote tuin in Somita, die medio vorig jaar is opgeleverd, goed functioneert. Vanochtend hebben we nog een bezoek gebracht aan GamSolar. Dit bedrijf heeft het solar systeem voor de watervoorziening geleverd in de tuin. De eigenaar Hans Noteboom heeft ons verteld dat het water nog steeds het probleem is in de tuin. Bij bezoek aan de tuin zien we dat het niet geheel duidelijk is of dit probleem wordt veroorzaakt door een tekort aan water of door de wijze van water geven.

We worden iets voor 18.00 uur verwacht bij de tuin. Daar aangekomen kunnen we onze ogen bijna niet geloven. Er staan ongeveer 250 vrouwen voor de poort van de tuin te wachten, allemaal uitgerust met emmers en halve jerrycans, vele met kleine kinderen op hun rug. Wij mogen de tuin in. Het is ons niet direct duidelijk waarom de vrouwen niet naar binnen mogen. We nemen plaats op een muurtje en na een paar minuten gaat de poort open. Het lijkt alsof we ineens midden in een film zitten. De vrouwen stormen de tuin in en spurten naar de diverse waterbassins. De tuin heeft 24 bassins. Vandaag mogen er 12 bassins gebruikt worden om water uit te putten, dit is voor de helft van de tuin. Morgen is de andere kant van de tuin aan de beurt.

Iedere vrouw heeft een stuk grond met 8 bedjes voor groenten en fruit, totaal 431 stukken grond. Verbaasd kijken we toe hoe ze de plantjes water geven. Het water wordt niet voorzichtig uitgegoten, maar de emmers worden vaak al van afstand leeg gegooid. Hierdoor slaat de grond dicht en menig plantje sneuvelt.

Verbaasd volgen we schouwspel. Na 20 minuten neemt het tempo af en duurt het langer voordat de vrouwen de emmers gevuld hebben. 5 minuten later is het water op! Veel bedjes hebben nog geen water gehad.

We praten lang door over wat we hebben gezien. Waarom gaat men op deze manier om met het water. Het is logisch dat er op deze manier te weinig water is. Met emmers kan men sneller het water lozen en terug rennen naar de bassins. De door ons gegeven gieters worden sporadisch gebruikt en dan alleen zonder sproeikop want anders duurt het te lang. Deze manier van water geven heeft geen nut maar probeer dat maar eens uit te leggen. Doordat de waterbassins in de avond leeg zijn is er voor de volgende ochtend een nieuw probleem. Het watersysteem werkt op solar. Als de zon niet schijnt kan de watertoren niet gevuld worden en heeft men pas rond de middag voldoende water. Het probleem is dus tweeledig. De oplossing voor het tekort door de zonloze uren kan worden opgelost door het systeem aan te sluiten op het stroomnet dat sinds 2 jaar langs de doorgaande weg is aangelegd. De afstand tot de tuin is ongeveer 700 meter en dat is te overbruggen. Maar hiervoor heeft men geen geld. Het andere probleem, het water geven, is een typisch probleem dat behoort bij een foutieve manier van ontwikkelingshulp.

De tuin is een van de 20 grote tuinen in Gambia, gesponsord door een buitenlandse bank in samenwerking met de Gambiaanse overheid. Zoals we al zo vaak hebben geconstateerd is ontwikkelingswerk niet het onvoorbereid geven van een project aan de mensen. Ze weten vaak niet hoe een groot project aan te pakken. De tuin werd overgedragen aan Somita waarna er direct is gestart met het uitdelen van de grond. Er is geen goed comité om 431 vrouwen in gareel te houden. Iedereen doet nu wat men goed vindt.

In sommige bedden staat het onkruid hoog terwijl de vrouwen naast deze bedden hard werken om hun stukje grond schoon te houden. Zieke planten staan naast gezonde planten. In het gebouw bij de tuin is apparatuur aanwezig om groente en fruit te conserveren maar niemand weet hoe dit moet. Er is overigens ook geen elektriciteit voor de machines. Op deze manier zal de tuin voorlopig niet goed kunnen functioneren. Jammer!

Onze strategie is anders. De markthal is een voorbeeld hoe een project overgedragen moet worden. Vorig jaar hebben zij uitgebreid met ons gesproken over de noodzaak van de markthal en het plan uitgewerkt. Afgelopen januari hebben we samen met hen het project gestart. Er is hard gewerkt om de hal eind april klaar te hebben wat gelukt is. De hal is officieel geopend. Het openingsfeest was geweldig. Van heinde en verre kwamen gasten naar de opening. Hoogwaardigheidsbekleders van de regering, chiefs van vele dorpen en anderen waren aanwezig. Somita werd geroemd en in de pers, TV, radio en krant als voorbeeld gesteld voor de ontwikkeling van het land.

Na de opening ging de markt op slot, dit tot grote teleurstelling van de vrouwen. Een van onze voorwaarden voor de projecten is dat er een goed functionerend comité moet zijn om controle te houden over de activiteiten. De maandagavond na ons vertrek wordt er een dorpsbijeenkomst gehouden. De bevolking zelf kiest het comité. De leden hiervan gaan samen met Sedu, hij is ontwikkelingswerker van de overheid en verantwoordelijk voor het district waar Somita bij hoort, regels opstellen voor de hal. Deze regels worden voorgelegd aan de bevolking. Er worden ook afspraken gemaakt over sancties bij het niet nakomen hiervan. Zo krijgt het project nog meer draagkracht waardoor het duurzaam wordt. Op deze wijze had de tuin ook opgestart moeten worden. Dit is de ECO gedachte en deze is door Somita omarmd. ECO staat voor Empowerment (mensen moeten het gevoel krijgen zelf iets te kunnen, geeft vertrouwen), Capacity Building (in staat stellen iets te leren, door overdracht kennis wordt iets duurzaam) en Ownership (project wordt eigendom van de bevolking, hierdoor ontstaat verantwoordelijkheid en motivatie, waardoor wij ons kunnen terugtrekken).

Dit was onze eerste dag in Somita. We overnachten voor de eerste keer niet in de clinic. We zijn de komende dagen met 10 personen en in de clinic is het nu te druk. In Somita is een kleine christelijke school. Op het terrein van de school staat 2 huizen. Wij mogen de komende week met onze sponsors bivakkeren in een van deze huizen. We slapen op matrassen op de grond, toilet en douchen is behelpen, maar dit hoort bij Afrika.

De volgende dag gaan we weer naar de kust om onze 7 sponsors van het vliegveld op te halen.

Gambia, Somita: Een bijzondere belevenis, een verslag van Piet.

Na een voorspoedige vlucht worden we op het vliegveld welkom geheten door Eric, Mariëtte en René. We blijven 2 dagen in een hotel om te acclimatiseren en te wennen aan de temperatuur. Voor we gaan eten gaan we geld wisselen, onderhandelen over de koers en een zak met geld rijker. (poeh dat was me wat; een heel pakket bankbiljetten van 100 Dalashi, dit is ongeveer 2 euro).

De volgende dag bezoeken we het natuurpark Makasutu met een bezoek aan de Maraboe. Dit bezoek was heel bijzonder. De maraboe, medicijnman, wordt spirituele kwaliteiten toegedacht. Het is wel frappant dat hij van iedereen een karakteristiek of bijzonderheid weet te melden. Een aantal mensen krijgen een opdracht mee. Hierover later meer. 's Avond zijn we uitgenodigd voor het "koningsfeest" op het consulaat.

Op de 3^e dag worden we 's middags verwacht in Somita. Onderweg bezoeken we nog een markt waar souvenirs worden gekocht; zoals gebruikelijk in deze landen komt de handelsgeest weer boven. Soms is het echter gênant dat je nog staat af te dingen terwijl het al haast voor niets is.

We zien vanuit onze taxibus in de verte al mensen op de weg staan, een warm gevoel, wat een ontvangst en gastvrijheid! Een dansende menigte verwelkomt ons, vooral vrouwen en kinderen. Zo worden we begeleid naar ons onderkomen, een voormalige missiepost. Hier worden we aan de bevolking voorgesteld met een verplichte dans. We nemen alvast een kijkje in de markthal; echt een juweeltje en een staaltje "vakmanschap". In ruim twee maanden hebben Omar met zijn team een prachtige markthal gebouwd. Hieruit blijkt wel dat het principe van de stichting goed werkt; de mensen zelf verantwoordelijk maken voor de projecten. Het geeft zelfvertrouwen en het vergroot de feitelijke betrokkenheid van de gemeenschap enorm.

Nadat we in de missiepost ons slaaponderkomen hebben ingericht kunnen we aan onze eerste nacht in Somita beginnen. We zijn verrast door de concerten die de ezels ons gratis ten gehore brengen; het lijken wel luchtbedden die opgeblazen worden; dit moet je zelf ervaren; heel bijzonder.

Maandag zijn we ingeroosterd om de markthal tip top te maken. Uit het niets wordt er een steiger gebouwd zodat Mariëtte en Marion veilig de naam op de markthal kunnen schilderen. De rest is druk met het schilderen van de 60 "marktkramen ". Het resultaat mag er zijn.

De volgende dag bezoeken we de scholen, de smid en de clinic en gaan we op ontdekkingstocht in het dorp. In de middag krijgen we een cursus batikken. Ondertussen worden in het dorp de nodige voorbereidingen getroffen voor de officiële opening van de markthal. In de nabijheid zijn de vrouwen druk bezig met het koken van rijst e.d. in enorme pannen.

Woensdag is het grote openingsfeest. We worden om 11.00 uur verwacht. Maar je zit in Gambia en het wordt al gauw 13.00 uur, gewoon rustig blijven. We worden opgehaald door een in het groen geklede damesgroep. Zelf zijn we uitgedost in deze groene Gambiaanse kledij, een cadeau van de bevolking. Op weg naar de markthal worden we ook nog door een traditioneel uitgedoste mannengroep verwelkomd. In stoet gaan we naar de `feesttent` bij de markthal, waar we eerst kennismaken met alle belangrijke gasten. Hierna volgen er veel toespraken terwijl wij in de zengende hitte (wel onder een provisorisch zonnenscherm) smachten naar het einde.

Tussentijds wordt er ook nog een pauze ingelast omdat de Iman roept. Uiteindelijk is het dan zover en wordt de markthal geopend en de naam onthult door de gouverneur. **ECO SOMITA COMMUNITY MARKETHALL**. Het is één grote zingende en dansende menigte die zich door de markthal begeeft, gaaf! Laat in de middag zijn we te gast bij een traditionele worstelwedstrijd waarvoor een groot deel van het dorp is uitgelopen. In de provisorisch gemaakte arena vinden diverse tweekampen plaats. Uiteindelijk blijkt er dan toch een winnaar te zijn. Iedereen stormt de arena in en in een stofwolk lopen we huiswaarts. Door het vele stof zijn we vies en we gebruiken de waterpomp als douche, lekker schoon! 's Avonds worden we aangetrokken door het geluid van muziek. Bij de markthal blijkt het zonnenscherm omgetoverd te zijn in een danstent. Fris gewassen hebben we volop gedanst met de kinderen in één grote stofwolk; wat een feest, in het donker onder de Afrikaanse sterrenhemel.

Het is wel heel bijzonder hoe wij in Somita zijn opgevangen. Je bent gewoon deelgenoot. Je voelt je ook geen toerist, het is gewoon anders. Dit moet je ervaren.

Zo liep ik met Hennie gewoon door het dorp en bracht bezoek aan de verschillende compounds, groepen huizen/hutten van afzonderlijke families. Altijd was je welkom en werd je gastvrij onthaald. Het zijn natuurlijk de kinderen die het meest nieuwsgierig en enthousiast zijn. Meestal mocht je ook wel foto's maken. Zo hadden we ook een bijzondere ontmoeting bij een waterput. Daar kwamen we in gesprek met een tweetal broers die hun vee aan het drinken waren. Daar was nog een broer die warempel dezelfde kleding aan had als ik. Wat bleek hij was de manager van de Galdeputin, waar we 's avonds naar toe gingen. Nu moet ik even terugvallen op de opdracht van de maraboe. Hij karakteriseerde mij als iemand die graag met de handen werkt. Ik had als opdracht om werkkleding te kopen en hier 2 dagen in te werken, wat ik dan ook gedaan heb. Niet te geloven maar waar.

In de loop van de week bezoeken we ook alle al afgeronde en lopende projecten.

Watertappunten: Op verschillende plaatsen in het dorp zien we de watertappunten, wat een vooruitgang. Niet meer elke dag sjouwen met water. Op veel plekken zijn de oude putten nog aanwezig maar je kunt het je niet voorstellen dat men daar tot voor enkele jaren geleden nog het dagelijkse water vandaan haalde, vies en smerig.

Ziekenhuis: Bij het ziekenhuis zien we dat er apparatuur van het Radboudziekenhuis aanwezig is. Maar het is niet te vergelijken met de luxe in de Nederlandse ziekenhuizen. Het is er schoon en het personeel is enthousiast. Helaas is er een ernstig gebrek aan medicijnen.

Scholen: We bezoeken de verschillende scholen. Door de renovatie met behulp van de stichting ziet er allemaal goed uit. Er zijn een paar kleine zaken die nog aangepakt moeten worden. Het is geweldig om te zien hoe hier de leerkrachten met zeer beperkte middelen enthousiast les geven, de kleintjes met heel veel zang. Mooi om te zien. Helaas is het onderwijs nog niet voor iedereen weggelegd. Zeker de `vervolgopleidingen` zijn beperkt.

Micro kredietbank: Vlak bij ons verblijf is ook de bank. Hier zie je dat luxe bankgebouwen niet nodig zijn. Alle micro kredieten zijn ingevoerd in een schriftje en in de bank is warempel ook een kluis aanwezig. Als onderpand worden fietsen, ezels, kippen en geiten ingezet. Maar het werkt wel en men is tevreden en blij. Er zijn al meer dan 250 kredieten uitgegeven en alles wordt keurig terugbetaald. De rente gaat naar het Study Fund, waarvan voor al meer dan 120 kinderen het schoolgeld wordt betaald, zodat ook zij naar school kunnen.

Galdep tuin: De 5 ha grootte tuin ligt ongeveer 1 1/2 kilometer buiten het dorp. De tuin is aangelegd vanuit een groot ontwikkelingsproject. Er staat een spik en span gebouw met allerhande faciliteiten en materialen nog in dozen, echter de stroom ontbreekt en een deel van de voorzieningen zijn niet zinvol. Het is tijd om de planten water te geven. Eric had ons al gewaarschuwd, let op wat er gebeurt. Er waren veel vrouwen en kinderen in de tuin met allemaal emmers e.d. Op een signaal vliegt iedereen naar de waterputten en als gekken wordt met emmers het water over de bedden gegooid. Na 20 minuten wordt het rustig, het water is op. In principe zou het water geen probleem hoeven te zijn mits het verbruik beter gemanaged zou worden.

Het lijkt erop dat het management van de tuin niet goed geregeld is. Tijdens onze excursie naar Bintang aan de Gambiarivier zien we wel goede voorbeelden. Meer bomen die naast schaduw ook nog vruchten leveren. Gedoseerd water geven maar ook bemesting. Met kennisuitwisseling is er al veel winst te boeken. Samen met Eric ga ik als we terug zijn in Nederland bekijken of we hier iets aan kunnen doen.

Conclusie

Je ervaart wel dat door de projectaanpak waarbij de mensen zelf verantwoordelijkheid hebben, zij meer zelfvertrouwen, betrokkenheid en trots uitstralen. Belangrijk is dat ook de jeugd kans krijgt om zich te ontwikkelen tot vakbekwame managers.

Er valt nog veel te doen. Je kunt zeker niet iedereen helpen maar je kunt wel een goede basis leggen. Je krijgt er zoveel voor terug. Het geeft je ook wel een goed gevoel.

Wat ook nog wel bijzonder was dat er in de groep die toch uit 10 personen bestond er geen onvertogen woord is gevallen in die 8 dagen. Op een of andere manier werkt deze omgeving positief op de teamgeest en op je verstand.

Bijzonder om te melden is toch wel het enthousiasme waarin de Gambianen zich kunnen storten in feestelijkheden. Op 1 mei was Onafhankelijkheidsdag en kwamen we toevallig terecht in een feestvierende massa. Op onze terugreis naar het vliegveld hebben we onze ogen uitgekeken. De president zou langs komen en langs de route was al de hele dag bedrijvigheid, vlaggen en heel veel mensen. Met veel bombarie kwam dan ook de president voorafgegaan door militaire voertuigen in een protserige HUMMER voorbij gereden. Wat een contrasten.

Het was een ervaring om nooit te vergeten en absoluut voor herhaling vatbaar.

Vervolg

Nog een nacht te gaan en de groep sponsoren vliegt weer terug naar Nederland. 's Avonds is er overleg met het VDC over de projecten van volgend jaar. We hebben een lijst opgesteld en gaan dit verder uitwerken.

Prioriteit heeft het watersysteem bij de Nursery School, kinderen tot 6 jaar. De waterput is verzakt waardoor er zand in de pomp gekomen is. De put dient hersteld te worden en er moet een nieuwe pomp worden gekocht. Deze school wordt gerund door Child Fund, een Amerikaanse organisatie. Ze hebben geen geld om de diverse projecten bij de school te kunnen uitvoeren. Een van de vertegenwoordigers van Child Fund, tot 2012 werkzaam in Somita, rijdt nu in een nieuwe 4wheer drive Toyota. Blijkbaar heeft men andere prioriteiten. In Somita verplaatste hij zich nog met een bromfiets.

We brengen de groep naar het vliegveld, het inchecken verloopt probleemloos. We gaan met z'n drietjes terug naar Somita. Moe en voldaan komen we laat in de avond in Somita aan.

De volgende dag gaan we naar het Skills Center, hier ontmoeten we Sedu. We hebben een lang gesprek met hem. We praten over de situatie van vrouwen en kinderen. Hij vertelt dat de vrouwen hard moeten werken om voldoende eten voor het gezin bij elkaar te krijgen. De door ons geschonken couscous en rijst millingmachines voldoen perfect en ontlasten de vrouwen.

Er is een mogelijkheid om meer voedsel te verbouwen. In de velden rond Somita wordt rijst en couscous aangeplant. Het oogsten is zwaar werk en gebeurt met de hand. De rijst moet hierna vrij gemaakt worden van het kaf. Dit gebeurt nu niet meer met de hand maar met de millingmachines. De couscous wordt met de millingmachine vermalen tot poeder. Maar voor het zo ver is moet de couscous van de halm van de plant, dit is een soort lange dunne pluim, worden gehaald. Dit doen de vrouwen 's avonds door het bij ons bekende stampwerk, wat erg zwaar werk is. Enkele uren zwaar werk levert een klein beetje couscous op.

Omdat het werk zwaar is wordt er maar weinig couscous verbouwd. Voor het stampwerk is er een alternatief. Een dorp op 40 km van Somita heeft een couscous treshing machine waarmee de couscouskorrel gescheiden kan worden van de halm. Deze machine verwerkt in een dag 100 grote zakken met couscous terwijl de vrouwen in Somita hier vele weken over doen. De machine wordt verhuurd aan andere dorpen maar de vraag is zo groot, dat deze voor Somita jaarlijks pas vanaf eind april beschikbaar is. De couscous wordt eind oktober, begin november geoogst. De geoogste halmen kunnen niet lang bewaard blijven, 6 maanden laten liggen is eindelijk te lang. Normaal zijn de kosten voor een zak 15 dalashi, maar Somita betaalt 125 dalashi per zak.

Als Somita zelf een treshing machine heeft levert dit veel voordeel op. Er wordt meer couscous verbouwd en de vrouwen hoeven het zware stampwerk niet meer te doen. De kosten per zak zijn fors lager en er kan ook voor andere dorpen worden gewerkt waardoor men extra inkomsten krijgt.

Deze machine staat op onze projecten lijst voor 2015. De machine kost ongeveer € 8.000. We gaan samen met het VDC overleggen hoe we deze machine duurzaam kunnen inzetten in Somita. Een mogelijkheid is om een deel van de opbrengst per zak in de Study Funds te storten of een nog op te richten fonds voor aankoop medicijnen.

Voor de aanschaf van deze machine moeten we snel uitsluitel kunnen geven. De couscous wordt begin juni gezaaid. Indien men weet dat de machine beschikbaar is wordt er meer land ingezaaid met couscous.

Na nog een Afrikaanse nacht in Somita vertrekken we weer naar de kust, vol van veel bijzondere ervaringen. Deze reis heeft al onze verwachtingen overtroffen. Door de ogen van de sponsors hebben wij ook weer andere dingen gezien van Afrika. Het was een reis met een lach en een traan. Deze reis was ook bedoeld om ECO toerisme op te starten, een meewerkbezoek, samen met de bevolking van Somita. Dit is meer dan gelukt, voor de bevolking van Somita, voor onze gasten en ook zeker voor ons. We gaan hier zeker een vervolg aangeven.

Ons volgende bezoek staat gepland voor januari/februari 2015. Mocht u belangstelling hebben om samen met ons het dorp Somita te bezoeken dan mag u zich bij ons aanmelden. Over de invulling van de reis, de kosten en alle bijbehorende zaken komen wij nog uitgebreid terug.

Het is weer een uitgebreid verslag geworden, ons excuus daarvoor. Met deze nieuwsbrief willen wij u graag deelgenoot maken van het leven in Somita. De hartelijkheid van de mensen en hun kracht om te overleven en het leven van hun kinderen te verbeteren, zodat Afrika zich zelf kan helpen, met een beetje menselijkheid van ons.

Wij danken alle gulle gevers voor hun bijdrage en hopen ook voor de toekomst weer een beroep op u te mogen doen. Zonder uw steun kunnen wij niet verder. Wij vinden het ook heel bijzonder om u, indien mogelijk, het dorp Somita en zijn inwoners te kunnen laten zien, dus wie weet?

Uw bijdragen zijn van harte welkom op onze rekening NL53ABNA0561525234 (56.15.25.234) t.n.v. Dawda Stichting Gambia. Onze stichting heeft de ANBI status, waardoor uw giften binnen de fiscale spelregels aftrekbaar zijn. Ook kunt u ons steunen door gebruikte kleding, schoenen en andere textiel bij ons af te geven. Natuurlijk willen we het ook graag bij u afhalen.

Voor verdere informatie verwijzen wij u graag naar onze website: WWW.DAWDASG.NL.
WWW.Facebook.com/Dawdasg.

Namens de bevolking van Somita willen wij u bedanken voor uw steun.

Dawda Stichting Gambia, 0485 – 540740 / 0651478180

Eric, Mariëtte, Tom en Noortje Corstjens

René en Priscilla van Steen

Peter Janssen

